

Η ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΗ 28^Η ΦΛΕΒΑΡΗ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΑΡΧΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ

Η 28 Φλεβάρη ήταν ένα «σημείο καμπής» που θα έχει αναπόφευκτα πολιτικές συνέπειες.

Ήταν πραγματικά εντυπωσιακή η δύναμη που παρουσίασαν στο δρόμοι οι εργαζόμενοι, οι λαϊκές μάζες, η νεολαία, με την τεράστια συμμετοχή στα συλλαλητήρια που οργανώθηκαν σε όλες τις μεγάλες αλλά και πολλές μικρότερες πόλεις της χώρας. Όμως η δύναμη στο δρόμο ήταν μόνο η κορυφή του παγόβουνου.

ΑΠΕΡΓΙΑ-ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΟ «ΟΡΟΣΗΜΟ»

Η 28 Φλεβάρη ήταν ταυτόχρονα μια σημαντική απεργία, που μετέφερε τη δράση σε όλους τους χώρους εργασίας. Το «κλείσιμο» επιβλήθηκε παντού: από τα μεγάλα εργοστάσια και τις υπηρεσίες μαζικής απασχόλησης, ως τα σούπερ μάρκετ και τα μικρομάγαζα στις γειτονίες, ακόμα και στα νυχτερινά κέντρα και τα συνοικιακά φροντιστήρια. Οι εργοδοτικοί μηχανισμοί και οι πάσης φύσεως οπαδοί της «σταθερότητας», αυτήν τη φορά δεν τόλμησαν να σταθούν αποφασιστικά κόντρα σε μια δυναμική που διαισθάνονταν ότι έτσι κι αλλιώς θα επιβληθεί με εκρηκτικό τρόπο.

Η κυβέρνηση δοκίμασε να βρει αντίδοτο δοκιμάζοντας τη μέθοδο της καταστολής. Τα ΜΑΤ, τα δακρυγόνα, οι χειροβομβίδες κρότου-λάμψης και οι Αύρες, αντί να σπείρουν το φόβο τελικά πολλαπλασίασαν την οργή.

Με αυτή την έννοια η 28 Φλεβάρη γίνεται ανάλογη με άλλα κινηματικά «ορόσημα» που στο παρελθόν άλλαξαν την πορεία των πολιτικών εξελίξεων.

Όπως η μεγάλη απεργία και τα γιγάντια συλλαλητήρια που τσάκισαν το ασφαλιστικό Γιαννίτση, οδηγώντας σε άδοξο τέλος τη σοσιαλφιλελεύθερη κυβέρνηση των «εκσυγχρονιστών» επί Σημίτη. Όπως οι μεγάλες απεργίες και διαδηλώσεις της εποχής του «αντιμνημονιακού» αγώνα, που άνοιξαν το δρόμο για την ανατροπή της κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου. Η σύγκριση, προφανώς, δεν έχει την έννοια της αξιολόγησης και της μέτρησης, αλλά έχει στόχο να δείξει την αναλογία: η κοινωνική αντίσταση από τα κάτω, ξεπερνώντας ένα όριο «μεγέθους», γίνεται πολιτικός παράγοντας και μάλιστα ιδιαίτερα επιδραστικός.

Στον πυρήνα της δυναμικής αυτής της μεγάλης εργατικής και λαϊκής κινητοποίησης είναι προφανώς τα Τέμπη. Η επίγνωση ότι η ιδιωτικοποίηση του σιδηρόδρομου είχε ως συνέπεια όχι μόνο την κατάρρευση του σιδηροδρομικού έργου, αλλά και τη δολοφονική αδιαφορία για τη στοιχειώδη ασφάλεια των επιβατών. Η αναγνώριση του γεγονότος ότι όλοι αυτοί που μας κουνούν το δάχτυλο, απαιτώντας υποταγή στο «νόμο και στην τάξη», είναι χυδαίοι υποκριτές που μπορούν την ίδια στιγμή να συγκαλύπτουν τις πιο παράνομες και επικίνδυνες δραστηριότητες καπιταλιστικών Ομίλων και να καμώνονται ασύστολα ότι 2 χρόνια μετά

«δεν είναι εύκολο» να εξιχνιαστεί ένα έγκλημα που στοίχισε τη ζωή σε 57 ανθρώπους.

Όμως τα Τέμπη συμπυκνώνουν μια γενικότερη κοινωνική εμπειρία. Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων αφορά –με ανάλογα δραματικό τρόπο– τα σχολεία, τα νοσοκομεία, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια κ.ο.κ. Η ακρίβεια διαβρώνει καίρια το εργατικό-λαϊκό εισόδημα, την ώρα που η κερδοφορία των καπιταλιστών αυξάνει από ρεκόρ σε ρεκόρ και τα φορολογικά έσοδα του κράτους ξεπερνούν, κάθε χρόνο, τις προσδοκίες του προϋπολογισμού. Ο αυταρχισμός και η διαφθορά έχουν γίνει βασικά γνωρίσματα του κυβερνητικού μηχανισμού σε όλα τα «σημεία επαφής» του με τις εργατικές και λαϊκές ανάγκες. Το ξέσπασμα του κόσμου στην επέτειο των 2 χρόνων από το έγκλημα στα Τέμπη είναι μια καινούργια αφετηρία για μαζική αντίσταση, με στόχο την ανατροπή, απέναντι σε αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί «μοντέλο 2011», δηλαδή το σύγχρονο κύμα των νεοφιλελεύθερων αντεργατικών και αντικοινωνικών «μεταρρυθμίσεων».

ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ

Το σημείο-κλειδί για τη συνέχεια της 28ης Φεβρουαρίου είναι η απαίτηση για την ανατροπή της ιδιωτικοποίησης των σιδηροδρόμων. Το αίτημα για επανακρατικοποίηση του ΟΣΕ, χωρίς αποζημίωση της FdSI και το πέρασμα των σιδηροδρομικών εργασιών σε καθεστώς δημόσιου, δημοκρατικού, εργατικού ελέγχου. Το βήμα αυτό έχει άμεση πολιτική διάσταση. Την επομένη του εγκλήματος, η ΝΔ του Μητσοτάκη είχε κάνει τα πάντα για να κρατήσει στο απυρόβλητο τις ευθύνες της FdSI. Ο ΣΥΡΙΖΑ, το κόμμα που υπέγραψε την ιδιωτικοποίηση του ΟΣΕ, ψέλλιζε κάτι όπως «επαναδιαπραγμάτευση» της σύμβασης με την ιταλική εταιρεία. Το ΠΑΣΟΚ πρότεινε την καταγγελία της σύμβασης με την FdSI, αλλά και ένα νέο διαγωνισμό πώλησης, επιμένοντας στην πολιτική της ιδιωτικοποίησης. Όλα αυτά είναι «βολικά» από πολλές πλευρές: οι ντόπιες καθεστωτικές δυνάμεις, που έχουν εγκρίνει ένα κολοσσιαίο πρόγραμμα εξοπλιστικών δαπανών, ενέκριναν προς επένδυση στο σιδηροδρομικό δίκτυο μόνο το 0,75% των συνολικά διαθέσιμων πόρων «ενίσχυσης της ανάπτυξης», όταν η Βουλγαρία διέθεσε το 12,5% και η Ρουμανία το 17,5%. Σήμερα είναι αμφίβολο το αν ο Μητσοτάκης θα μπορέσει να διασώσει τη συμφωνία με τους Ιταλούς ή το αν θα υποχρεωθεί να σπάσει τη σύμβαση για να διασώσει την ιδιωτικοποίηση.

Όλα αυτά, και κάθε «ενδιάμεση» παραλλαγή τους, θα πρέπει να σαρωθούν από την εργατική και λαϊκή απαιτητικότητα για μια λύση συμβατή με τις κοινωνικές ανάγκες. Που δεν μπορεί να είναι άλλη από την επανακρατικοποίηση με δημοκρατικό-κοινωνι-

κό-εργατικό έλεγχο.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Ο Μητσοτάκης βγαίνει από αυτόν τον γύρο της σύγκρουσης αποδυναμωμένος. Η διαδικασία αμφισβήτησης της ηγεμονίας του, που άρχισε μετά τις ευρωεκλογές του '23 («το 41% δεν υπάρχει πλέον...»), έχει ποιοτικά επιταχυνθεί. Αμφισβητείται η κυριαρχία του μέσα στη Δεξιά, με την ενίσχυση των ρευμάτων στα δεξιά της ΝΔ που παραμένουν γελοία και αναξιόπιστα, αλλά και εξαιρετικά επικίνδυνα. Αμφισβητείται η κυριαρχία του μέσα στο ίδιο του το κόμμα, με τις «αντιπολιτεύσεις» στη ΝΔ να μπαλαντζάρουν μεταξύ της επιστροφής σε έναν κάποιο «κοινωνικό φιλελευθερισμό» ή τις στροφές σε νέες κατευθύνσεις τραμπικικής έμπνευσης. Αρχίζει να αμφισβητείται η αξιοπιστία του μέσα στην κυρίαρχη τάξη: η αίσθηση ότι «ξεφουσκώνει», ότι στις επόμενες εκλογές δεν θα μπορέσει να παράσχει «αυτοδύναμο» κέντρο κυβερνητικής σταθερότητας, πυροδοτεί τις διεργασίες αναζήτησης εναλλακτικών λύσεων.

Πάνω απ' όλα, ο Μητσοτάκης αναγνωρίζεται πλέον από μεγάλα εργατικά και λαϊκά τμήματα ως μισθός και επικίνδυνος αντίπαλος. Η έκφραση αυτού του αισθήματος, με πολλά και διαφορετικά συνθήματα στις 28 Φλεβάρη σε όλες τις γωνιές της χώρας, είναι μια μεγάλη προειδοποίηση για το ότι έχει σημάνει η αρχή του τέλους του.

Αυτό δεν έχει ακόμα συμβεί. Και δεν θα συμβεί μέσα στη Βουλή. Οι διαδικασίες της πρότασης μομφής και οι απαιτήσεις για προανακριτικές επιτροπές κλπ θα είχαν νόημα μόνο ως δευτερεύουσες και συμπληρωματικές μορφές μιας πολιτικής καμπάνιας της αντιπολίτευσης με στόχο την κυβερνητική ανατροπή. Όμως αυτό δεν μπορεί να το κάνει ούτε το ΠΑΣΟΚ, ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί στην πραγματικότητα και ο Φάμελος και ο Ανδρουλάκης δεσμεύονται μέσα στα ίδια όρια με τον Μητσοτάκη, στα όρια της συμφωνίας του 2018 της ντόπιας κυρίαρχης τάξης με την ΕΕ, την ΕΚΤ και το ΔΝΤ, της συμφωνίας που ψευδεπίγραφα παρουσιάστηκε ως «έξοδος από τα μνημόνια».

Ο Μητσοτάκης θα πέσει μέσα από τη σύγκρουσή του με την κοινωνική αντιπολίτευση από τα κάτω. Το ποτάμι που εκδηλώθηκε στις 28 Φλεβάρη θα έχει συνέχεια. Απαιτώντας την ανατροπή της πολιτικής του Μητσοτάκη σε κρίσιμους κόμβους του οικονομικο-κοινωνικού προγράμματός του, γράφει τους όρους της ανατροπής του ίδιου και της κυβέρνησής του. Το κρίσιμο καθήκον της Αριστεράς για όλη την ερχόμενη περίοδο θα είναι να ταυτιστεί αυτή η διεργασία πολιτικής κρίσης και αστάθειας με σαφείς κατακτήσεις του κόσμου μας, με διεκδικήσεις που αφορούν τις μεγάλες εργατικές και λαϊκές ανάγκες.